

Geloofszekerheid

Zingen : Psalm 25 : 3 en 4

Lezen : 2 Petr. 1

Zingen : Tien Geb. : 9

Zingen : Psalm 95 : 1 t/m 4

Zingen : Psalm 27 : 7

Zingen : Psalm 42 : 7

Geliefden, het Woord van God, dat wij u willen prediken staat in het hoofdstuk dat we samen gelezen hebben: de tweede algemene zendbrief van Petrus, het eerste hoofdstuk en daarvan nader het 10e en het 11e vers.

Daarom, broeders, benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen. Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onzen Heere en Zaligmaker, Jezus Christus.

Deze tekst spreekt ons dus van “geloofszekerheid” en wijst ons:

1e De weg, waarin deze verkregen wordt.

2e Het doel, dat hiermee bereikt wordt.

Elke gelovige weet, welk een matheid en welk een dorheid er over onze ziel komen kan, als we het niet meer zien dat we kinderen van God zijn. Als het maar zo'n beetje in de lucht hangt. Aan de ene kant durven we het niet te ontkennen en aan de andere kant moeten we zeggen: Ja, maar zou het toch wel? Dan verdwijnt onze geloofskracht als sneeuw voor de zon. We kunnen, wanneer we zo mat, zo lauw, zo

dor en zo onverzekerd zijn, ook niet beantwoorden aan het hoge doel, waartoe God ons geroepen heeft. En u weet welk doel dat is. De Heere zegt: “Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.” Maar hoe kunt u nu Gods lof vertellen als u in uw hart niet zeker bent, dat God u genade bewees, dat u Zijn kind bent en dat u op reis bent naar de eeuwige gelukzaligheid, dat God reeds hier in dit leven met een oog van welgevallen op u neerzag? Hoe kunt u nu getuigen van de genade Gods, die in Christus Jezus is, als u niet zeker gelooft, dat u deel hebt aan die genade Gods? Willen we weer staan in de volle wapenrusting van het geloof, willen we weer iets betekenen voor God in deze wereld – zal de wereld bekennen, dat God ons liefgehad heeft – dan is vóór alle dingen nodig, dat we vaststaan in het geloof. Als u dan zegt: “Daar hebt u wel gelijk in, maar er zijn er in de loop der eeuwen toch maar weinigen geweest, die tot die volle zekerheid des geloofs gekomen zijn.” Dan ben ik het eensdeels wel met u eens, als u daaruit maar niet een argument put om van uzelf te denken: “God zal mij wel niet beschikt hebben om tot die zekerheid des geloofs te geraken.”

Ik geef u toe, geliefden, dat het duizendmaal beter is een arme klager te zijn aan Gods troon en dan toch met weinig geloof een “oprechte” te zijn, dan dat u hoog roemt van genade, waar u nooit iets van beleefd hebt. Ik voel me duizendmaal meer aangetrokken tot een in zichzelf arme en onverzekerde christen, die weinig komt tot de roem des geloofs, dan tot diegenen, die altijd de mond vol van lof hebben, zonder ooit de verootmoediging van Gods genade ervaren te hebben.

Dat neemt echter niet weg, dat u toch leven moet naar het Woord van God en in dat Woord van God zegt de apostel Petrus in deze algemene zendbrief, dat God u, “alle gelovigen,” ook de kleinen in het geloof, grote dingen geschonken heeft. Want Petrus maakt geen onderscheid als hij over de gelovigen of tot de gelovigen spreekt. Dan zegt hij in het derde vers: “Gelijk ons Zijn goddelijke kracht

alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft.” Dat zegt Petrus tot alle gelovigen, ook tot de kleingelovige, die in de put zit, maar die nochtans een echte gelovige is. “Door Gods kracht is u het leven en alles, wat tot de godzaligheid behoort, geschonken door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd.” Dat wil dus in onze eigen woorden zeggen: Doordat u kennis gekregen hebt aan God, doordat u in uw leven door de Heilige Geest onderwezen bent, wie God is in Christus Jezus, Zijn Zoon. Nu, door die kennis van God, heeft God u alles gegeven, wat tot het leven en de godzaligheid behoort. Het is niet “Godskennis,” en dan ook nog dat en dat. Nee, want dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen en Uw Zoon, Jezus Christus. Dat is alles, meer is er niet! Dat is de eeuwige zaligheid.

En Petrus zegt: “Die kennis heeft God u gegeven door Zijn goddelijke kracht. Het is niet uit u!” Dat weten de gelovigen in beginsel allemaal. O nee, want toen ik naar God ging vragen, toen ik God ging zoeken, toen ik kennis kreeg van God, was dit alleen, omdat God Zich over mij neerboog. Was dit alleen, omdat God mij stilhield op de weg, waarop ik voortrende naar het eeuwige verderf. Het geschiedde door goddelijke kracht. God heeft me kennis gegeven van Hemzelf. Hij heeft ons geroepen tot heerlijkheid, maar dan ook tot deugd. Hij heeft ons gerechtvaardigd, en ook geheiligd. Hij heeft ons voor Zijn rekening genomen en in Zijn dienst gesteld. Dat zijn twee kanten van dezelfde zaak. Geroepen tot heerlijkheid, maar dan moet dat ook in ons leven openbaar komen. Daar heeft God toch recht op en laten we eerlijk zijn, dat is toch ook de begeerte van het nieuwe leven. Hoe kunnen we nu echt leven, zonder dat we wandelen in de wegen des Heeren? Hoe kunnen we nu verblijd zijn, als we ons laten overrompelen door de zonde, dan sterven we onderweg. Dat is het leven niet. Als we geloven “geroepen te zijn tot heerlijkheid” dan voelen we ons ook gebonden aan de deugd, dat wil zeggen aan de oprechte betrachtning van de geboden Gods. Niet meer om iets te

verdienen, maar omdat Hij ons liefgehad heeft, omdat Hij ons uit vrije gunst heeft uitgekozen, omdat Hij ons geroepen heeft tot heerlijkheid en ook tot deugd.

Petrus zegt verder, *“dat wij ons dan hebben te benaastigen.”* Als we die ontmoeting met God hebben meegemaakt in ons leven, om dan ook die roeping waardig te wandelen. Dan zegt hij in het vervolg: “En gij, tot hetzelfde ook alle naarstigheid toebrenghende – dus dat grote werk dat God ons gegeven heeft door de kennis van God in Christus – voegt bij uw geloof, waardoor ge rijk zijt in God, deugd en bij de deugd kennis en bij de kennis matigheid en bij de matigheid lijdzaamheid en bij de lijdzaamheid godzaligheid en bij de godzaligheid broederlijke liefde en bij de broederlijke liefde, liefde jegens allen. Want zo deze dingen bij u zijn en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig, noch onvruchtbaar laten in de kennis van onze Heere Jezus Christus.” Het is dus als het ware een cirkelgang. Door de kennis van God zijn we “geroepen tot heerlijkheid en deugd” en door de beoefening van de deugd, vanuit die verlossing, vanuit Christus, worden we steeds nader aan God verbonden. Want in een slordig leven wijken we steeds verder van God en Christus af, zien we steeds minder van dat geroepen zijn tot heerlijkheid en deugd. Maar naarmate onze gang vast is in het Woord van God, wordt ook de gemeenschap met onze dierbare Borg en Zaligmaker steeds hechter en wie van Gods kinderen verlangt daar niet naar? Wie verlangt er niet naar, dicht bij de Heere te leven? Wie verlangt er niet naar, elke morgen Zijn stem te mogen horen? Wie verlangt er niet naar, vervuld te mogen zijn van Zijn vrede en van Zijn liefde? “Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden.” Dat wil zeggen, hij is bijziende. Hij ziet alleen maar wat vlakbij is. De natuurlijke mens ziet alleen maar wat dichtbij is. Die zegt: “Laten we het er nu nog van nemen, wat kan het ons schelen, weten wij wat er volgend jaar gebeuren zal? Laat ons eten, drinken en vrolijk zijn en

sterven, dat komt morgen wel, dat stellen we nog wel even uit.”

Maar ook Gods kinderen “*bij wie deze dingen niet zijn,*” die zijn ook bijziende. Bijziende, dat wil zeggen, dan zien we alleen maar onszelf. Dan zien we alleen maar ons eigen ik. Dan zien we alleen maar onze zonden en gebreken, onze tekortkomingen en dan komen we al dieper in de put. Dan beginnen we al meer te twijfelen aan onze roeping en verkiezing, dan gaan we met Asaf zeggen: Ach het helpt toch allemaal niets als je God dient, want de vromen en de goddelozen treft eenzelfde lot. “Heeft God vergeten genadig te zijn?” vraagt de dichter van Psalm 77:10, “Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten? Ik weet het niet. Zou God het wel zien en zou er wel wetenschap zijn bij den Allerhoogste?” zegt Asaf. *Dat is een mens die bijziende is.* Die ziet niet ver. Hij ziet niet op Golgotha. Hij ziet het kruis niet. Hij ziet Gods gerechtigheid niet. Hij ziet de vrede niet, die door het bloed tot stand is gebracht. Hij ziet alleen maar dichtbij. Hij is bijziende. Hij heeft het ook altijd over zichzelf. Hij klaagt altijd over de verdorvenheid van zijn hart en zegt, dat hij “zomaar” niet geloven kan. Dat het “zomaar” niet gaan zal. Er zal nog heel wat met een mens moeten gebeuren. En daarmee spreekt hij allemaal waarheden uit, maar als een bijziende. Hij ziet maar een heel klein deeltje van de waarheid. En met dat kleine deeltje van de waarheid, ziet hij niet dat andere deel, dat ontzaglijk veel grotere deel van de waarheid. Natuurlijk, hij heeft wel gelijk, wanneer hij zo kermt en zo klaagt, maar hij ziet het niet in het perspectief van de verlossing.

Want ik geef u de verzekering, dat Gods kinderen die dicht bij Jezus leven, óók klagen. Maar dat is een heel ander klagen. Dat geldt op aarde altijd voor de gelovigen; hoe dichter ik bij God ben, hoe meer ik de zwartheid en de vuilheid en de wereldsgezindheid van mijn hart zie. Hoe dichter ik bij Jezus sta, hoe zwarter en vuiler ik mijzelf zie! Maar dat is een heel andere kennis van mijzelf, dan de kennis van de “bijziende.” Want de bijziende eindigt met zijn klacht in zichzelf; in

het dode niet; in het lege nietszeggende eigen ik. Maar degene, die dicht bij Jezus leeft, die eindigt met zijn klacht in Hem. Die zegt: “Ik ben wel zwart in mijzelf, maar ik ben toch lieflijk in Hem. Ik ben wel verloren, maar behouden in Hem. Ik deug tot niets, maar ik ben in Christus rein als een reine bruid, zonder vlek en zonder rimpel.” Dat is het grote verschil tussen de bijziende en degene die dicht bij Jezus leeft.

En nu zegt Petrus in onze tekst: “Daarom broeders,” broeders, noemt hij de gelovigen, en dit is de eerste en enige keer dat Petrus dat lieflijke bijbelse woord, dat zo vaak verkracht wordt, maar dat in de volle betekenis zo heerlijk is, gebruikt. Hij gaat hier naast de gelovigen staan en hij draagt ze hier en hij laat ze steunen en zegt: “Ik ben uw broeder. Ik moet ook van diezelfde genade leven.” Hij torent niet huizenhoog boven de gelovigen uit. “O nee,” zegt Petrus, “Ik ben uw broeder.” Ik weet ook wat het is, bijziende te zijn. Ik heb Christus verloochend, toen ik op Zijn Woord niet steunde. Maar Hij heeft mij verlost en nu zeg ik u: *“Broeders, benaarstigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken.”*

Enkele dingen wil ik hierbij aantekenen. Er zijn toch wel een paar zaken die ons bevreemden in deze tekst. In de eerste plaats, moet hier nu niet staan, benaarstigt u om *“uw verkiezing en uw roeping”* vast te maken? De verkiezing gaat toch vóór de roeping? In Rom 8:30 lees ik toch: “Die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.” Dan gaat toch de verordining – de verkiezing – vóór de roeping? Keert Petrus hier de orde des heils niet om?

In de tweede plaats, en dat is ook iets wat ons zeer bevreemdt bij het lezen van deze tekst: Is er iets vaster dan verkiezing en roeping? Zal de Raad des Heeren niet bestaan tot in der eeuwigheid? Hoe kan Petrus dan zeggen, dat wij ons moeten benaarstigen om onze roeping en verkiezing vast te maken.

De derde vraag is deze: Zet Petrus hier de mensen niet al te veel aan het werk? Suggereert hij hier nu niet, alsof de zaligheid geheel of gedeeltelijk zal afhangen van het benaarstigen door de mens? Is dat niet gevaarlijk om zo te spreken? Deze drie vragen wil ik trachten te beantwoorden.

In de eerste plaats: Moet er niet staan: “Benaarstigt u, uw verkiezing en roeping vast te maken?” Ach geliefden, het gaat er maar om vanuit welk standpunt benadert u deze zaak. Wanneer u dit theologisch benadert, dat wil zeggen van Gods kant uit, van Gods gezichtspunt uit, o, dan is het ontegensprekelijk éérst verkiezing en dan roeping, naar de tekst die ik u straks noemde. Dan is de orde: verkiezing, roeping, rechtvaardiging, heiliging en heerlijkmaking. Dat is de weg, de keten der zaligheid, die de apostel Paulus beschrijft in Rom 8:30. Maar dat doet Petrus hier niet. Hij spreekt hier niet theologisch van God uit, maar hij spreekt hier vanuit de bevinding, vanuit de ervaring, vanuit de werking van Gods Geest in het hart van de zondaar. En dan is niet het eerste wat God ons ontdekt: Ge zijt verkoren, maar dan is het eerste wat God ons bekend maakt: “Ik roep u, zondaar! Ik heb geen lust in uw dood, maar Ik roep u, gij die verre van de gerechtigheid zijt. Ik breng Mijn gerechtigheid nabij” (Jes 46:12). God roept! Ergens anders staat, dat God de mensen bidt. Paulus zegt: “Wij bidden u van Christus' wege, alsof God door ons bade – precies eender wil hij zeggen – laat u met God verzoenen.” Als we onder de prediking zitten, dan hebben we ons ook niet in de eerste plaats af te vragen: Ben ik wel een verkorene? Het antwoord daarop geeft God nooit anders, dan door de weg van het geloof in de Heere Jezus Christus. God eist niet van ons, dat we die dingen zouden geloven, die Hij in Zijn verborgen raad besloten heeft. Hij eist van ons, dat we geloven zullen, dat Hij ons roept, terwijl we in de duisternis liggen, terwijl we ver van God de weelde zoeken, terwijl we lekker ons zondig, werelds leventje leven. Dan zegt God: “Heden, zo gij Mijn

stem hoort, verhardt uw hart niet, want Ik, God, roep u uit de duisternis tot Mijn wonderbaar en liefelijk licht.” Dus van deze kant uit, van de kant van de arbeid des Heiligen Geestes in de ziel van de mens, dan gaat die roeping vóór de bekendmaking van de verkiezing. Daarom zegt Petrus: “O, zoek toch, benaarstig u toch, om uw roeping vast te maken.” Kan dat dan? Die roeping is toch niet mijn werk, daar kan ik toch niets aan af- of toedoen? Nee, dat bedoelt Petrus ook niet. Maar als hij zegt: “Benaarstig u toch, broeders, om uw roeping vast te maken,” dan bedoelt hij: Om verzekerd te zijn van de waarheid van de roeping. God roept alle mensen, die onder het Woord Zijner genade komen. Maar we kunnen ons niet verzekerd houden, dat die roeping ook ons persoonlijk een kracht Gods tot zaligheid geworden is, tenzij dat we die roeping gehoord hebben en met die roeping werkzaam geworden zijn en we dat Woord van God in het oor van onze ziel hebben opgevangen en ons voor God geschaamd hebben, dat we God zolang hebben laten roepen en dat we zo menigmaal Zijn Woord terzijde gesteld hebben om onze verdorven en vleselijke begeerten uit te voeren en God hebben laten staan en God hebben laten roepen tot op het ogenblik, dat die roeping ons zo overweldigde, dat we zeiden: “O God, al zou ik alles verliezen, al zou ik geen vriend meer overhouden, al moest ik alles prijs geven, ik kan Uw wil niet langer weerstaan. Gij hebt me overreed en ik ben overreed geworden. Gij hebt tot mij gesproken. O God, ik kan niet anders, hier ben ik!” Nu, zegt Petrus, is dat in uw leven geschied? Heeft die roeping Gods zulk een kracht in uw leven gekregen, dat er een dag of tijd gekomen is, al weet ge dan het uur niet, dat is niet zo erg, en al weet ge dan de dag niet, maar dat er toch een tijd in uw leven gekomen is, dat uw ziel los kwam van deze wereld? Ach, beslist niet zo, dat ge zonder zonde begon te leven, maar wel zo, dat ge in uw voornemen alle zonden van harte vijand werd en dat ge met een hartelijk verlangen u tot Gods genade begaf en tot de troon van God vluchtte, in het besef een onwaardige te zijn,

in het besef een zondaar of een zondares te zijn. Maar aan de andere kant, ook verteerd door de gedachte, die we bij het begin van de dienst hebben opgezongen: “Denk aan het vaderlijk meedogen, Heer', waarop ik biddend pleit. Milde handen, vriendelijke ogen Zijn bij U van eeuwigheid.” Toen de goedgunstigheid Gods ons met de zonde deed breken en de wereld vaarwel deed zeggen en we kwamen om een plaatsje te vinden onder de vleugelen van de Almachtige. – Kom, is dat in uw leven gebeurd? – Toen heeft God u door Zijn goddelijke kracht “het eeuwige leven” geschonken, dan zijt ge een kind van God. Toen heeft de genade Gods u aangegrepen en hebt u door Zijn kracht alles verkregen wat tot het leven en de zaligheid behoort. Dan bent u geroepen tot heerlijkheid en tot deugd.

In de tweede plaats, is er iets vaster dan roeping en bekering, kunnen wij door òns benaarstigen iets vast maken aan die roeping, waarmee God ons geroepen heeft? Ach kijk, u moet dat zo zien. Als u vernomen hebt dat een rijke oom u een grote erfenis heeft nagelaten – en het is alles beklonken bij de notaris – dan gaat u er op uit, om te mogen weten hoe groot die schat is en wanneer u die erfenis in bezit kunt nemen. U wilt ervan verzekerd worden en u rust niet voordat u uit de mond van de notaris gehoord hebt, of zelf in de stukken gelezen hebt, dat het zo is. Nu wordt dat testament van die rijke oom van u niet vast door uw lezen daarin, dat begrijpt u wel, want het is vast gemaakt toen hij het op liet tekenen in de kamer van de notaris en het is onverbrekkelijk geworden in de dood van de testamentmaker. Het is door niemand meer te veranderen, want de erflater is gestorven en nu is het testament vast. Dus door het lezen in het testament wordt het niet vast, ook door het horen van wat er in dat testament staat, wordt het niet vast, maar het is vast, omdat het op een wettige wijze vastgesteld is en omdat de dood van de testamentmaker daar tussen gekomen is. Maar wil ik de troost hebben en wil ik de blijdschap hebben over de goederen, die daar in dat testament beschreven staan, dan moet ik natuurlijk kennis hebben van dat testament. Dan moet ik

daarin lezen of daaruit voorgelezen worden. Dan mag ik mij verzekerd weten, dat hetgeen in het testament staat, betrekking heeft op mij. Want wat heb ik er aan, dat mijn buurman een geweldige schat geërfd heeft? Zo moet u dat zien.

Petrus weet best, dat verkiezing en roeping in die goddelijke raad eeuwig vast liggen. Er is niets af te doen en er is niets toe te doen. Petrus weet ook wel, dat ik daar geen briefje van krijg. Dat schrijft de Heere niet op een gegeven dag zwart op wit, zodat ik het in mijn binnenzak kan steken en elk ogenblik kan zeggen: “O ja, hier heb ik het weer.” Maar wat God daar besloten heeft, daar verzekert de Heilige Geest mij hier in mijn hart van. Nu is het nodig om elke keer opnieuw dat testament te lezen; om elke keer Gods handtekening te zien. Om elke keer te bedenken dat dat testament vast geworden is in de dood van de Testamentmaker. En om de blijvende waarde van dat testament in mijn ziel te ervaren, moet ik gedurig – laat ik het maar heel duidelijk proberen te zeggen – in dat testament lezen. Lezen van Hem, Die mij dat testament nagelaten heeft. Van Hem, in Wie al de schatten die ik nodig heb voor dit en het toekomstige leven, vast geworden zijn en daarbij moet ik gedurig denken, dat de dood van de Testamentmaker tussenbeide gekomen is. Met andere woorden: Ik moet elke keer bedenken: “O God, wat heeft het U een prijs gekost. O dierbare Jezus, wat heeft U behaagd om Uw leven in de dood uit te storten?” En alzo lezende, mij benaarstigende daarin bezig te zijn, zal ik steeds duidelijker lezen, wat God in Zijn Testament aan mij vermaakt heeft. Begrijpt u?

Dat zijn maar niet plotselinge invallen, die op een gegeven dag zomaar uit de hemel in uw hart komen vallen. Ach, geliefden, het zijn vaak zulke onvruchtbare christenen, die hun hoop op zulke plotselinge gebeurtenissen stellen, al zijn het soms gebeurtenissen, die waarlijk plaatsgevonden hebben. Ook denk ik niet aan dat ijdele navertellen wat men van een ander gehoord heeft – die gestolen bevindingen – maar ik denk aan de wezenlijke belevingen van Gods

kinderen. Maar ook dan nog, zijn dat niet de vruchtbaarste christenen, die door zulke plotselinge invallen of door buitengewone omstandigheden hun naam een ogenblik in het eeuwige testament gelezen hebben. Maar dít zijn de bestendigste en vruchtbaarste christenen, die altijd weer opnieuw behoefte hebben om in dat testament van Gods genade te lezen. Die dagelijks niet kunnen nalaten zich te benaastigen, om als een in zichzelf arm en verloren zondaar te mogen opwassen in de kennis en genade van de Heere Jezus Christus. Die een aanklevend leven hebben, klevend aan God, aan Zijn Woord en aan Zijn inzettingen. Dat is éénsdeels een arm leven; want zonder Mij kunt gij niets doen. Maar dat is anderdeels ook een rijk leven, want “bezwijkt dan ooit in bitt’re smart, of bange nood mijn vlees en hart, Heere, zo zult Gij zijn voor mijn gemoed, mijn Rots, mijn Deel en mijn eeuwig Goed.”

Wat die derde vraag betreft: Zet Petrus die mensen hier nu niet aan het werk, zodat ze straks zullen gaan denken dat er een soort samenwerking is: God wat en de mens ook wat. Ach, wat zal ik hiervan zeggen. De praktijk der godzaligheid heeft altijd bewezen, dat de mens, die zich benaastigt om zijn roeping en verkiezing vast te maken, zich ook benaastigt om afscheid te nemen van de zonde en van de wereld. De praktijk van de godzaligheid heeft bewezen, dat de mensen die dit niet doen, die altijd steunen op bepaalde voorvallen in hun leven, “onvruchtbare” mensen zijn. Soms zelfs leven als “waterloze wolken.” U kent ze wel, ze maken het dorre land niet vruchtbaar. Ze bevochtigen nooit die arme, uitgedroogde zielen. Ze hebben wel een groot vertoon, maar de kracht der godzaligheid hebben zij verloochend. Ze zijn voor God en de mensen onnuttig. Ach, je hoeft hen niet te vrezen, want ze zijn slechts waterloze wolken, van een draaiwind gedreven, staat er in de brief van Judas. Luister naar de vermaning van Petrus: “Broeders, benaastig u temeer om uw roeping en verkiezing vast te maken.” Er staat: uw roeping en

verkiezing. Ook uw verkiezing vastmaken. De roeping vastmaken, goed, dat hebt u wel enigszins begrepen. Altijd beseffend, dat God Zijn testament geschreven heeft en uw naam daarin gezet heeft uit enkel goedheid. Gelovend, dat God u om Zijntwil geroepen heeft uit deze tegenwoordige wereld. Maar ook de verkiezing vast maken! Ja, want juist langs de weg van het vastmaken van de roeping, in de voortgaande oefeningen van het geloof, komen wij er achter – elke keer weer opnieuw, wanneer wij ontrouw zijn – dat God getrouw is. O, die ervaring van de trouw van God, dat is één van de kenmerken van het waarachtige leven. Hij buigt soms na nachten van godsverlating onze ziel zo terneer en vernedert ons hoogmoedig en wereldsgezind hart op zulk een wijze, dat we moeten zeggen: *“O God, dan is het vast in U.”* Als het aan mij lag, dan had ik mij er voorgoed uitgezondigd. Er zijn van die tijden, dat we menen voor God geen cent waarde meer te hebben, als we zien dat onze afgelegde levensweg één treurtoneel is, waar we geen kracht meer uit kunnen putten en geen levensteken meer in zien. Zodat we niets anders hebben om op terug te vallen, dan op de naakte genade en op de blote beloftenissen van het Evangelie, waarin Christus gezegd heeft, dat Hij in de wereld gekomen is om het “verlorene” te zoeken. In zulke ogenblikken maken we onze verkiezing vast, wanneer God ons als zulke verloren schapen op Zijn schouders neemt en als zulk een verloren zoon meedeelt van de bete van het gemeste kalf, dan zeg ik: “O God, dat ligt vast! Dat ik zalig word, ligt vast, daar zal U de eer van hebben tot in alle eeuwigheid.” Kijk, dan maak ik mijn verkiezing vast. Dan zeg ik: “Gij hebt mij verkoren.” O, dat is, zoals onze Dordtse vaders zeggen: niet een curieuselijk indringen in de verborgenheden, maar veelmeer leven uit geloof, hoop en liefde; de kenmerken van de waarachtige verkiezing. Om die kenmerken in mij te mogen vinden, vlucht ik uit mijzelf en werp mij op die enige gerechtigheid van mijn dierbare Borg en Zaligmaker, Jezus Christus! O, het is waar: In de praktijk van het leven geeft Jezus me soms hard

brood te eten, maar ik weet ook, dat dit me beter smaakt dan de honingkoeken van deze wereld en daarom wil ik het bij Hem houden. Ook al is Zijn weg menigmaal in tegenheên, dan zal ik daarom nochtans geloven, dat Hij mijn verkiezing vastmaakt, omdat Hij getrouw is, óók als ik ontrouw ben. En, zegt Petrus: “Dat doende zult ge nimmermeer struikelen.” *Dat is in de tweede plaats, het doel dat hiermee bereikt wordt!* Daarvan wil ik spreken, nadat we gezongen hebben uit Psalm 27 het 7e vers: “Zo ik niet had geloofd dat in dit leven; Mijn ziel Gods gunst en hulp genieten zou,” en wat er verder volgt.

Geliefden, twee dingen worden er dus voorgesteld, wanneer we, om tot dat doel te komen, ons alzo benaarstigen. Er staat in de tekst in de eerste plaats: “Dat doende zult gij nimmermeer struikelen en alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus.” Kan dat? Kan een mens – dat doende – nimmermeer struikelen? Strijdt dat niet met het woord van Jakobus, wanneer hij zegt: “Wij struikelen allen in vele.” Zijn er dan waarlijk mensen op deze wereld die kunnen zeggen: “Ik heb mijn hart gezuiverd en ik ben rein van de zonde?” Zijn er heiligen op de aarde die nooit meer iets verkeerd doen? Ach nee, geliefden, dat wist Petrus ook wel. Hij zegt ook niet – u moet goed lezen – want dat gedaan “hebbende;” maar er staat: “dat doende,” namelijk alzo doende uw roeping en verkiezing vastmaken, door bij het geloof te voegen deugd en bij de deugd kennis en bij de kennis matigheid en bij de matigheid lijdzaamheid en godzaligheid en broederlijke liefde en liefde jegens allen. Dat doende, daarin bezig zijn; alzo roeping en verkiezing vastmakende, dan zult ge nimmermeer struikelen. Kort en goed gezegd: Als ik zo bezig ben om mijn naam in het testament te lezen en de prijs te overdenken, die God betaald heeft, om mij in Zijn eeuwige heerlijkheid op te nemen, dan kan ik niet struikelen. Het is onmogelijk God en de mammon tegelijk

te dienen. Zowel Jezus als de wereld lief te hebben, dat is onmogelijk. Als ik Jezus liefheb, dan haat ik de wereld. Als ik dicht bij God ben, dan ben ik ver van de zonde. Als ik alzo bezig ben, mij te benaarstigen mijn roeping en verkiezing vast te maken, dan struikel ik niet, gegarandeerd niet. Ik ga struikelen, wanneer ik mijn ogen afwend van het testament. Wanneer ik met Petrus op de golven zie, in plaats van op Jezus. Wanneer Petrus “bijziende” wordt, gaat hij zijn Meester verloochenen, met als gevolg, dat hij straks met het hanengekraai naar buiten gaat en bitter moet wenen. Ach neen, hij weent niet in de eerste plaats omdat hij zo gezondigd heeft. Hij weent niet in de eerste plaats omdat hij zijn Meester zoveel smart heeft aangedaan. Hij weent ook niet in de eerste plaats omdat hij nu zo ongelukkig is. Maar hij weent in de eerste plaats *omdat hij niet geloofd heeft wat Jezus gezegd heeft*: “Eer de haan gekraaid zal hebben, zult gij Mij driemaal verloochend hebben.” Maar hij geloofde het niet. Hij dacht: “Dat zal mij niet overkomen.” Als hij het geloofd had op het moment, dat Jezus dat zei, dan had hij Jezus voeten vastgegrepen en dan had hij gezegd: “Meester, ik zal geen meter van U wijken, bewaar mij als de appel van het oog.” Maar hij geloofde het niet. En omdat hij niet geloofde, struikelde hij, zonk hij weg in de diepe kolken van zijn ongeloof en “bijziende” zag hij niet op Jezus. Zo is het ook met ons. Als we maar op het Woord vertrouwen, en “vèrziende” zijn in dat eeuwige testament, op die trouwe God, en ons neerleggen op die onveranderlijke barmhartigheden des Heeren, dan zullen we dat doende – daarmee bezig zijnde – nimmermeer struikelen. Vervolgens zegt de tekst: “Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk.” Een vreemde zin; zo spreken wij niet. Je zou kunnen zeggen: “Alzo zult u een rijke ingang hebben,” dat verstaan we beter. Maar er staat: “Zo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk.” Dat is natuurlijk een zin, die in onze Nederlandse taal niet helemaal klopt. Het is ook eigenlijk een afgebroken zin. We moeten even terug

naar het Grieks, om te kunnen begrijpen wat Petrus hiermee bedoelt. En dan staat er voor die woorden: Toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk; daar staan in het Grieks een paar woorden, die eigenlijk betekenen: De kosten betalen van een feestelijke intocht. En dan moet u even de geschiedenis weten waar Petrus aan denkt. Wanneer er namelijk in de Griekse wereld een held gekroond werd, hetzij een loper in de loopbaan of iemand anders die een prijs behaald had, dan was dat soms maar een zeer arme jongen, een jongen uit het gewone volk, die geen geld had om feest te vieren. Maar dan waren er altijd wel van die begunstigers, mensen met veel geld, die zeiden: “Geen zorg – jij hebt overwonnen – wij zullen jouw intocht in je geboortedorp betalen. We zullen erepoorten maken; wij zullen de straten versieren; we zullen zorgen dat er brood en wijn is. Wij maken er een geweldig feest van.” Die woorden gebruikt Petrus nu hier ook. Hij zegt: “Als u nu bezig bent om u altijd te benaastigen om uw roeping en verkiezing vast te maken, dan zal u “rijkelijk toegevoegd” worden, m.a.w. dan zal een Ander de kosten betalen, van uw feestelijke ingang. Begrijpt u het nu? Dan zal u rijkelijk toegevoegd worden een ruime ingang, een feestelijke ingang, in het eeuwige Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus. Ach, sterven blijft altijd een moeilijke zaak. Als ik tegen de dood aankijk, dan siddert al wat in mij is. Hij is een koning der verschrikking en hij is een machtige koning. We kunnen, zolang als God het toelaat, van hem wegvlugten. We kunnen hem buiten de deur van ons leven trachten te houden, maar eenmaal zal op Gods bevel die bode des doods tot ons gezonden worden en hij zal niet naar de Hemel terugkeren, voordat hij Gods raad en wil heeft uitgevoerd. Die bode van God, die engel des doods, zal ook onze levensdraad doorsnijden en dan vindt de allergrootste en allerlaatste beslissing plaats, dan komen we voor het gericht van God. Dan gaan we, in ons ongeloof stervende, door de poort van de eeuwige rampzaligheid. Dan zal Jezus Zelf zeggen: “Bindt ze aan handen en voeten en werpt

ze in de buitenste duisternis, dezen, die niet gewild hebben dat Ik Koning over hen zal zijn.” Vreeslijk vonnis voor u, die God laat praten, die God laat roepen, die met allerlei vrome voorwendsels – die in de diepste grond goddeloos zijn – uw lekker werelds leventje blijft leven. Misschien onder de dekmantel van: “Ik kan het toch niet en het moet je gegeven worden” en al deze bijbelse waarheden, die u gebruikt als vergif om uw ziel nog meer tegen God op te hitsen. Dan is dit uw vonnis. Dan gaat u door de poort van de dood en door de poort van het oordeel, het eeuwige vuur in, waar eeuwig geweend wordt en waar eeuwig wordt uitgeroepen: “O, had ik, had ik naar mijn moeder geluisterd, had ik naar mijn godvrezende vader gehoord. Had ik gedaan wat hij me voorgehouden heeft. Had ik de wereld verlaten toen het nog kon. Had ik de Heere maar aangeroepen terwijl Hij nog te vinden was. O, had ik.”

Maar er zal óók een andere poort zijn. Een poort voor diegenen die Hem hier als hun Koning over zich hebben uitgeroepen. Die van koning veranderd zijn in dit leven. Die niet meer de wereld en de zonde met aan het hoofd de vorst der duisternis dienen, maar die Koning Jezus hebben liefgekrepen en die zich gesteld hebben onder Zijn gezag en zalige heerschappij. Die om Zijntwil het kruis hebben opgenomen en het Hem nagedragen hebben. Die in dit leven Jakobs God ter hulpe gekregen hebben. Dan staat er: “Die zich daarin benaarstigen.” Dat is geen gemakkelijk leven, om aan het geloof te voegen kennis, deugd, matigheid, lijdzaamheid, godzaligheid, liefde, en liefde jegens allen. Dat is geen gemakkelijk leven. *Dat is een strijdend leven.* Dat is een leven, dat ons alle kracht kost. Dat is een leven, waar we moe van worden. Dat is een leven, waar we uitgeput van raken. Maar dat is ook een leven, dat ons hier reeds menige overwinning bezorgt. Want je kunt beter aan het einde van je krachten in de armen van je getrouwe Borg en Zaligmaker vallen, dan door eigen krachten je hoofd boven water trachten te houden, door zelfverlossing. Want zalig is het, wat Jesaja zegt: “De jongen

zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen. Maar die den Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen en niet moede worden; zij zullen wandelen, en niet mat worden.” Alzo doende, zal u rijkelijk toegevoegd worden, de ingang in het eeuwige Koninkrijk van onze Heere. Dat wil zeggen: Dan jaagt de dood geen angst meer aan. Want alles, alles is voldaan. Die door het geloof op Jezus ziet, dat doende, al lezende in dat testament; bij het geloof voegende deugd en kennis en matigheid en lijdzaamheid en godzaligheid en broederlijke liefde en liefde jegens allen, die zal, dat doende, roeping en verkiezing vastmakende, achter de Koning aangaande, in de wereld smaadheid lijden, maar dan zal de ingang in het eeuwige Koninkrijk u rijkelijk toegevoegd worden, en dan zal God u meer en meer tonen, dat de kosten van de ingang betaald zijn, dat Hij voor u een eeuwig Paradijs heeft weggelegd, en dat u gaan zult door de paarlen poort en wandelen zult op de gouden straten en u zult niet meer treurig zijn. Dan moogt ge bij Hem zijn, want, staat er: “Het is het Koninkrijk van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus.”

Bent u reeds een onderdaan van deze Koning? Heeft Hij uw hart al getrokken met de koorden van Zijn liefde? Is Zijn dienst u een liefdedienst geworden? Welnu, dan ligt ge niet meer voor rekening van uzelf, maar dan ligt ge voor rekening van deze Koning. Die, nadat Hij dood geweest is, leeft en de scepter uit de hand des Vaders ontvangen heeft. Erken Hem dan als uw Heere en erken Hem bovenal als uw Zaligmaker, Jezus Christus. Deze Koning zal u leiden door Zijn raad en daarna sterven? Nee, daarna zal Hij u rijkelijk toevoegen de ingang in Zijn eeuwig Koninkrijk. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.